

[Tange.]

er vel sådan set til mindre skade end gavn. Det har vi for så vidt ikke noget imod, og det stemte vi jo også for sidste gang, det var til afstemning her i tinget — det var hr. Brusvangs dagsordensforslag af den 30. marts 1976. Da stemte vi for det, og vi stemmer også for det i dag. Vi mener, at hvis vi ikke kan komme igennem med ændring af loven, som må være det rigtigste, så er vi nødt til at stemme for dette dagsordensforslag. Der er jo ikke tale om lovgivning, der er mere tale om det rent psykologiske, at de mennesker, der foretager disse ulovligheder, får at vide, at det ikke tolereres.

Vi hørte fra folketingets talerstol forleden dag, at fru Ebba Strange udtalte, at de fysiske blokader er lovlige, og da man må gå ud fra, at de mennesker, der foretager fysiske blokader, hører mere efter socialistisk folkeparti end efter mig og statsministeren, er det nødvendigt, at vi rent psykologisk foretager noget, sådan at de får forståelsen af, at det allerede er forbudt og i hvert fald i fremtiden ikke er tilladt at foretage disse fysiske blokader.

Der står i dagsordensforslaget, at justitsministeren skal gøre det snarest, og vi går ud fra, at det også vil ske, for det er jo navnlig her i efterårsmånederne, at Danmarks „kinesere“ rykker ud og blokerer virksomhederne ulovligt, men vi håber, at allerede det, at dagsordensforslaget bliver vedtaget og bliver bekendtgjort i dagspressen, betyder, at folk får forståelsen af, hvad der er gældende ret i dette land.

Ebba Strange (SF):

Hr. Henning Philipsen var inde på i sit indlæg, at skulle dette dagsordensforslag blive vedtaget, og skulle justitsministeren ikke vælge at gå, men vælge at rette sig efter dagsordensforslaget, så ville der blive skabt nogle situationer ude på arbejdspladserne, der ville gøre, at folk måtte reagere.

Jeg vil gerne pege på en anden ting, og det er, at alle har jo erkendt, at dette er en politisk sag. Jeg vil gerne pege på, at hvis dagsordensforslaget vedtages, og hvis justitsministeren retter sig efter det, så får vi denne politiske debat, som vi nu har haft her i salen og i folketingets retsudvalg siden i efteråret, ud i samtlige landets kommuner. Det er den situation, vi står i, og så kan tin-

get jo vurdere, om de synes, det er godt eller skidt. Jeg synes, at hvis det skal være, er det da godt, at den kommer derud også, fordi en politivedtægt skal jo godkendes ude i de enkelte kommuner. Det, justitsministeren kan udarbejde, er en normalpolitivedtægt, der skal sendes ud til godkendelse i de enkelte kommuner, og ude i kommunerne har vi præcis de samme politiske modsætningsforhold, som vi har herinde, og det vil sige, at vi får debatten derud. Det er derude, folk kommer til at skulle tage stilling til, om de vil det her eller ej, om de vil godkende disse politivedtægter, eller de ikke vil.

Skulle det gå så galt i dag, at dagsordenen bliver vedtaget, og at justitsministeren bøjer sig for den, vil jeg godt opfordre til, at de folk, der mener ligesom os ude omkring i kommunalbestyrelserne, virkelig tager den debat derude for at prøve at redde deres arbejdspladser ude omkring, hvor de har mulighed for at få indflydelse på den vedtægt, der skal gælde lokalt.

Justitsministeren (Orla Møller):

Hr. Brusvang nævnte i sit indlæg, at Jyllands-Posten i dag har haft en leder om den lammede opposition, og at der i denne leder var nogle synspunkter, som han gerne ville trække frem.

Det tør nok antydes, at hvis en leder kan have så stærk en effekt, som det ser ud til nu, at et parti som fremskridtspartiet i løbet af nogle få timer denne 4. juni er i stand til at skifte principielt standpunkt, så må man jo få en fornemmelse af, at det er meget stærke synspunkter, der står i denne leder. Hvad står der så? Der står noget om, at det er ejendommeligt, at ministeren og dermed socialdemokratiet har udvist en uvilje mod at lære af de erfaringer, der så overbevisende — og nu tillader jeg mig et korrekt citat: „... har overbevist alle fornuftige og anstændige mennesker om nødvendigheden af ændringer.“

Det er måske undskyldeligt, at en leder-skrivent ikke har tid til at læse betænkninger i særlig høj grad, men det er ærlig talt lidt af en stærk påstand, at de mennesker, der har underskrevet den betænkning, vi fik fra straffelovrådet, i og for sig indirekte hermed beskyldes for at være uforstandige og uanstændige mennesker, for i denne betænkning står der nemlig kort og klart, at